

MO HAYDER

panenka

MO HAYDER

panenka

2014

Copyright © 2013 by Mo Hayder
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE POPPET,
vydaného nakladatelstvím Bantam Press, Londýn 2013,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Židková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v červnu 2014

ISBN 978-80-7303-998-1

neviditelná

Monstrmatka sedí na posteli, když se proužek světla pode dveřmi zakomíhá. Pohybuje se, zlehka tančí na obě strany a pak se opět zklidňuje.

Monstrmatka na něj s bušícím srdcem civí. Ví, že tam něco je, že to vyčkává.

Tiše slézá z postele a plazí se do nejvzdálenějšího kouta – co nejdál od dveří. Tiskne se do trojúhelníku mezi zdmi, chvěje se, oči jí vlhnou strachem. Od okna dopadají na podlahu stíny stromů vrhané bezpečnostními reflektory v objektu. Vlní se a ohýbají, vypadají jako prsty škrábající po podlaze, nalézají stín pode dveřmi a dotýkají se ho. Monstrmatka si prohlíží pokoj – stěny, postel i skříň. Kontroluje každý kout, každou prasklinu v omítce. Všechna místa, jimiž by se dovnitř mohla vplazit Maud. Monstrmatka toho o ní ví víc než všichni ostatní na klinice. Nikdy však neřekne, co ví. Na to má příliš velký strach.

Je to tam pořád. Příliš se to nepohnulo, ale proužek světla se přece jen o něco posunul. Monstrmatka teď slyší, jak to dýchá. Chce se jí plakat, ale nemůže. Opatrně a tiše si zasouvá roztřesenou ruku pod rudé neglizé a přejíždí prsty po kůži mezi svými řadry – hledá věc, kterou teď potřebuje. Najde ji a tahá za ni. Bolest je větší než vše, nač si dokáže vzpome-

nout. Bolí to víc, než když si uřízla ruku – nebo když rodila (což se jí stalo několikrát). Přesto neustává a stahuje zip od hrudní kosti ke stydké. Ozývá se vlhký mlaskavý zvuk, jak se její břišní svaly odlepují od kůže.

Monstrmatka tahá za odchlíplý cíp, svíjí se, pláče a souká se ven. Kůže se jí odděluje od žeber a prsou, stahuje se jí přes ramena. Trhá se, krvácí, ale Monstrmatka si ji svléká dál, až jí kůže nakonec visí od boků jako kapající vosk. Její nositelka se několikrát zhluboka nadechuje a strhává si ji z nohou.

Kůže teď leží na hromádce u jejích chodidel. Splasklá gumová forma.

Monstrmatka se vzpamatovává. Protahuje si proužkované svaly, které se v odrazu bezpečnostních reflektorů lesknou. Je silná a statečná. S hrdostí a vzdorovitostí se otáčí čelem ke dveřím.

Teď už ji Maud nenajde.

Browns Brasserie, Triangle, Bristol

Tato restaurace bývala kdysi univerzitní jídelnou – a stále v sobě má cosi hlučného a rušného. Vysoké stropy a špatná akustika. Studenti tu však dnes nesedí a nestolují, nýbrž klikají v černých zástěrách mezi stoly, roznášejí jídla, mumlavě si opakují objednávky a čísla stolů. Vydělávají si na splátky úvěrů. Nad barem z leštěného betonu bliká neonový nápis „koktejly-lomcováky“ a z reproduktorů zavěšených vysoko na stropních trámech se line skladba od Gotyeho.

Klientelu tvoří převážně lidé, kteří si restauraci vybrali jako místo setkání – ceny jsou tu příliš vysoké na to, aby se sem někdo jen tak zastavil. Pár hostů sice sedí o samotě – důležitě čtou nad miskou boršče Kindle nebo popíjejí víno –, ale i oni se čas od času podívají na hodinky, neboť zjevně čekají na partnera nebo přítele. Z vrozené britské zdvořilosti po nich nikdo nepokukuje, nikdo si jich prakticky nevšímá.

Zdá se, že pouze jeden host budí pozornost okolí. Lidé u vedlejších stolů si ho všimli a bezděky si poposedli o kousek dál – jako by představoval hrozbu nebo dělal rozruch. Tento tmavovlasý čerstvý čtyřicátník porušuje bezpočet nepsaných pravidel. Nejen svým ustrojením – na společenském

obleku má černou nepromokavou bundu, je bez kravaty a košili má lehce rozhalenou –, ale i svým přístupem.

Jí jako člověk, který se chce najíst pouze proto, že má hlad – ne proto, že se tu chce ukázat. Nenechává na sebe působit prostředí, nerozhlíží se po okolí, prostě jen cílevědomě jí s očima upřenýma do prázdna. Na takovém místě je to hrubý prohřešek a všichni ostatní hosté pocítí jisté zadostiučinění, až tohoto muže potká za chvíli pohroma. V koutku duše si myslí, že se to takovému člověku prostě *nemohlo nestát*.

Je půl deváté večer a právě dorazila asi dvacetičlenná skupina. Mají rezervaci a personál jim vzadu srazil stoly, aby nerušili ostatní hosty. Možná je to nějaká oslava zasnub – některé z mladých žen na sobě mají koktejlky a jeden nebo dva muži jsou v obleku. Žena úplně na konci hloučku – opálená blondýna před šedesátkou, oblečená v džínách a krátké bundě s kapucí – působí na první pohled dojmem, že patří ke skupině. Teprve když si ostatní hosté sedají a ona ne, vychází najevo, že prostě jen přišla ve stejnou chvíli a se skupinou nemá nic společného.

Její pohyby jsou nejisté. Pod bundou má tričko s hlubokým výstřihem, který jí poodhaluje ňadra. Klepe na záda jednomu číšníkovi, jenž právě prochází restaurací – omlouvá se mu lehce drmolivým „sorry“, pokládá mu ruce na prsa a spiklenecky se na něj usmívá. Číšník vrhá bezmocný pohled na barmany, protože neví, co má dělat – než však stačí cokoliv namítnout, je žena pryč; odráží se od stolů jako kulička v pinballu a oči má upřené na svůj cíl.

Na muže v nepromokavé bundě North Face.

Ten zvedá hlavu od rozjedeného hamburgeru. Všimá si

ženy. A jako by věděl, že její přítomnost věští problém, odkládá vidličku a nůž. Konverzace u všech sousedních stolů se zdrhává, až ustává úplně. Muž zvedá ubrousek a otírá si ústa.

„Zdravím vás, Jacqui.“ Elegantním pohybem odkládá ubrousek. „Moc rád vás vidím.“

„Jdi do prdele.“ Žena pokládá ruce na stůl a probodává ho pohledem. „Jdi do prdele a zpátky, kreténe.“

Muž přitakává, jako by připouštěl, že je skutečně kretén. Neříká však nic, což ženu rozčiluje ještě víc. Bouchá rukama do stolu tak silně, že na něm všechno poskakuje. Vidlička a ubrousek dopadají na podlahu.

„Podívejme na panáčka – sedí si tu a žere. Normálně si debužiruje. Ty seš kurva fakt úplně mimo, že jo?“

„Haló?“ Číšník poklepává ženu po rameni. „Madam? Mohla byste se trochu ztišit? Vaše konverzace nezajímá ostatní hosty v...“

„Naser si.“ Žena mu odstrkuje ruku. „Normálně si naser. Vůbec nevíš, o čem je řeč.“ Provádí výpad bokem a popadá první sklenici, kterou vidí. Sklenice pochází ze sousedního stolu a je plná červeného vína. Její majitel se po ní natahuje, ale žena mu odráží ruku a chrstne víno na muže v nepromokavé bundě. Víno žije vlastním životem; jako by dokázalo proniknout úplně všude. Rudé kapky dopadají muži na obličej, na košili, do talíře i na stůl. Ostatní hosté šokovaně vyskakují na nohy, ale muž zůstává sedět. Zachovává ledový klid.

„Kde kurva je?“ ječí žena. „Kde je? Poviš mi, co v tý věci děláš, jinak tě zabiju! Normálně tě zabi...“

Objevují se dva sekuritáci. Obrovský černoš v zeleném tričku a sluchátkem v uchu je zřejmě šéf. Pokládá ženě ruku

na paži. „Holka,“ říká, „tímhle si jen zaděláváte na problémy. Pojdme si o tom někam popovídat.“

„Myslíte, že se s váma budu vybavovat?“ Žena mu odstrčí ruku. „A vlastně budu. Vybalím to na vás, až toho budete mít plný kecky. Jak to uslyšíte, tak se z toho normálně poblijete.“

Urostlý muž téměř neznatelně pokyvuje hlavou, jeho kolega chytá vzpouzející se ženu za paže a tiskne jí je k bokům. Žena pronikavě ječí ještě ve chvíli, kdy ji muži táhnou k východu: „On ví, kde je pohřbená!“ Svůj vzteklý výlev adresuje šéfovi sekuritáků, jako by to zrovna jemu nebylo u prdele. „Jenže je mu to fuk. Je mu to fuk! A v tom je ten problém. Zvysoka na to s...“

Muži ji vystrkují z hlavních dveří. Zamykají je a stavějí se před ně se založenýma rukama, zatímco se žena svíjí na chodníku. Muž v nepromokavé bundě nevstává ani se nedívá ke dveřím. Kdyby se ho někdo zeptal, jak dokáže zachovat takový klid, pokrčil by rameny. Možná je prostě takový, možná je to výcvikem. Koneckonců je od policie a to vždycky pomáhá. Chodí v civilu a je členem bristolského týmu pro vyšetřování závažných trestných činů. Detektiv-inspektor Jack Caffery, čtyřicet dva let. Viděl a zažil už horší situace. Daleko horší.

Mlčky rozkládá ubrousek a začíná si stírat z obličeje a krku červené víno.

kancelář koordinátora, oddělení s vysokou ostrahou, klinika Beechway, Bristol

Je asi jedenáct hodin večer, když se Joe LeGrande, hlavní koordinátor péče na psychiatrické klinice Beechway, s trhnutím probouzí ze zlého snu. Srdce mu buší jako o závod a trvá mu dlouho, než se zorientuje a uvědomí si, že je oblečený a sedí za svým stolem na své kancelářské židli. Protokoly, které četl, se válejí na podlaze.

Neklidně se škrábe na hrudi. Mžourá a sedá si. Místnost je potemnělá, jen zpod dveří sem proniká proužek světla. Na sítnici mu tančí rozmazaný zbytkový stín drobné postavy, která se nad ním tyčila. Seděla mu obkročmo na prsou a tiskla k němu svou hladkou tvář. Její krátké paže mu jemně spočívaly na klíční kosti. Joe si přejíždí jazykem po patře a rozhlíží se po kanceláři. Představuje si, jak ta věc uniká zavřenými dveřmi. Protahuje se škvírou pod nimi na chodbu, odkud prchá do útrob kliniky.

Joe má sevřené hrdlo. Není zvyklý nosit košili s límečkem – koordinátorem je teprve měsíc a stále si nemůže zvyknout na oblek. A ty připínací kravaty, které musí nosit kvůli vlastní bezpečnosti? Těm už vůbec nemůže přijít na kloub.

Nikdy mu nevisí správně, nikdy se v ní necítí dobře. Spouští nohy na podlahu a odepíná si ji. Svíravý pocit na plicích trochu ustupuje. Joe vstává a odchází ke dveřím. Pokládá prsty na kliku, ale pak váhá. Jestli teď otevře dveře, uvidí drobnou postavu v plášti, jak cupitá prázdnou chodbou pryč.

Tři hluboké nádechy. Joe otevírá dveře. Rozhlíží se nejprve na jednu stranu a pak na druhou. Nic tam není. Jen obvyklé věci, na které už si během let zvykl: zelená dlažba na podlaze, požární plán se schématem kliniky, zábradlí chráněná čalouněním. Za žádným rohem se nemihl cíp pláště, jehož majitel právě zmizel z dohledu.

Joe se chvíli opírá o zárubeň a snaží se vyčistit si hlavu. Trpaslíci na jeho prsou? Malé postavičky v nočních košilích? Ťapkání drobných chodidel? A pak to slovo, které si Joe nechce ani pomyslet: *Maud*.

Ježíši. Ťuká si prstem na čelo. To máš z toho, že děláš šestnáctihodinové služby a usínáš v příliš těsné kravatě. Vždyť je to šílenost, fakt. Joe má šéfovat týmu ošetřovatelů – jak je tedy možné, že toto je už druhá noční služba, na které zaskakuje za některou ze sester? Situace je o to absurdnější, že se o noční služby dříve každý rval – byla to příležitost, jak se v klidu podívat na televizi nebo se trochu vyspat. Od události na *Pampelišce* minulý týden se však všechno změnilo; najednou se na noční službu nikdo nehlásí a sestry se hromadně hází marod, přičemž si vymýšlejí nejroztodivnější výmluvy. Nikdo nechce trávit na klinice noc – jako by se tu objevilo něco nadpřirozeného.

A teď to doléhá dokonce i na něj – také Joe už podléhá halucinacím. Poslední, co si přeje, je vrátit se do kanceláře

a prožít ten sen ještě jednou. A tak raději zavírá dveře a míří na oddělení. Možná si tam dá kafe, poklábosí s několika sestrami, obnoví v sobě pocit normálnosti. Zářivky během jeho chůze blikají. Za velkými okny „stonku“ skučí vítr – podzimy teď bývají zvláštní: zpočátku je teplo, ale od poloviny října začne vát zběsilý vítr. Stromy na nádvoří se naklánějí a ohýbají – listy a větvičky poletují vzduchem, avšak obloha je podivně jasná a měsíc obrovský a zářivý.

Administrativní blok za ním se halí do temnoty a dvě oddělení, která ze svého místa vidí, jsou minimálně osvětlená – svítí tam jen stanice sester a bezpečnostní světla na chodbách. Klinika Beechway s vysokým stupněm ostrahy byla postavena ve viktoriánské éře a původně sloužila jako chudobinec. Postupem let prošla pestrým vývojem – sloužila jako městská nemocnice, poté jako sirotčinec a nakonec jako ústav choromyslných. O mnoho let později – poté, co se v osmdesátých letech převalila módní vlna „komunitní péče“ – se z objektu stala „Psychiatrická klinika s vysokým stupněm ostrahy“. Léčí se tu pacienti, kteří jsou extrémně nebezpeční sobě i druhým. Vrazi, násilníci, lidé s pevným odhodláním se zabít, ti všichni tu jsou. Joe se v tomto oboru pohybuje už léta – a práce mu připadá stále stejně těžká a stále stejně stresující. Zvlášť když na oddělení někdo zemře. Znenadání a předčasně, tak jako Zelda Lorntonová minulý týden.

Kráčí chodbou a u každé odbočky očekává, že zachytí pohledem mrňavou postavu, jak před ním potměšile ustupuje do stínu. Nikoho však nevidí. Oddělení *Pampeliška* je tiché a světla tlumená. Joe si vaří v kuchyňce kávu a odnáší si ji na stanici, kde dvě sestry ospale sedí před televizorem.

„Ahoj, Joe,“ říkají lenivě a zvedají ruku. „Co se děje? Stalo se ti něco?“

Joe přemýšlí, že s nimi zapřede rozhovor – například že se jich zeptá, proč se jejich kolegyně pořád házejí marod, když během služby nemusí dělat nic jiného než sedět a dívat se na filmy, jako je ten, který právě běží na obrazovce. Sestry jsou tak zabrané do děje, že se Joe neobtěžuje se na cokoliv ptát. Místo toho si sedá dozadu a usrkává kávu, zatímco *Muži v černém* střílejí mimozemšťany. Will Smith je megahezoun a Tommy Lee Jones megabručoun. Padouchovi chybí jedna ruka a v té druhé drží napůl kraba a napůl štíra. Paráda. Přesně tohle tu ještě potřebujeme.

Kafe zabralo. Joe už je úplně probuzený. Měl by se teď vrátit do kanceláře a pokusit se dočíst ten nejnudnější protokol na světě. Zlý sen v něm však stále přetrvává a on potřebuje rozptýlení.

„Udělám půlnoční obchůzku,“ sděluje sestřám. „Nenechte se rušit ze spánku spravedlivých.“

Vyprovázejí ho žertovné poznámky. Joe oplachuje v kuchyňce šálek, vytahuje svazek klíčů, v tichosti se odebírá na chodbu a vstupuje do noční zóny. Do ticha.

Když ho teď povýšili na koordinátora, očekává se od něj, že se bude účastnit schůzek vedení, dělat prezentace a školit personál. Celé dnešní odpoledne strávil na *Fóru trestní spravedlnosti*, což je setkání zástupců místních komunit s policií, a začíná chápat, že tohle teď bude jeho životní úděl. Schůzování a lejstra. Každodenní snaha vsoukat se do obleku. Nikdy by ho ani na vteřinu nenapadlo, že se mu bude po něčem z ošetrovatelské práce stýskat, ale teď vidí, že mu něco přece

jen chybí – noční obchůzky. Na vědomí, že všichni v klidu spí, bývalo cosi uspokojivého. Jako by tím byl vyřízen další den. Ze stohu protokolů člověk podobný pocit nezíská.

Dolní chodba je ztichlá, jen z několika pokojů se ozývá tlumené chrápání. Joe otvírá pár kukátek, avšak jediný pohyb uvnitř pokojů představují stíny kymácejících se stromů na tenkých závěsech a vzdouvající se hrudníky spících pacientů, tlumeně podkreslené měsíčním světlem. O patro výš je tomu jinak. Joe to cítí hned ve chvíli, kdy vystoupá na horní okraj schodiště. Někomu je úzko. Vlastně je to víc než jen pocit – je to fyzický vnitřní neklid získaný léty zkušeností. Jako by něco vibrovalo ve zdech.

Tady minulý týden zemřela Zelda. Její pokoj je první napravo, dveře jsou otevřené dokořán a ve vchodu visí varovná cedule. Postel je svlečená a záclony roztažené. Do pokoje tak proniká modravé měsíční světlo. O zeď se opírá malířský váleček s násadou. Ráno a večer, kdy se pacienti přesouvají z noční do denní zóny a zpět, je třeba mnohé z nich pobízet, aby kolem tohoto pokoje prošli a nedívali se dovnitř – někteří pláčou a celí se třesou. Ostatně i pro Joea je těžké myslet na to, co se tu tento měsíc stalo.

Začalo to asi před třemi týdny. Bylo deset hodin večer a Joe se v práci zdržel o něco déle, aby mohl projít pracovní výkazy zaměstnanců. Seděl právě v kanceláři, když došlo k výpadku proudu a všude zhasla světla. Spojil se tedy s údržbářem, našli baterky a brzy odhalili příčinu problému – v koupelně se zkratoval vysoušeč vlasů. Většina pacientů o tom vůbec nevěděla; mnozí z nich už spali a ti, kteří byli ještě vzhůru, si ve tmě výpadku sotva všimli. Během čtyřiceti minut se podařilo

proud nahodit a všechno zase bylo normální. Kromě Zeldy. Ta se právě nacházela ve svém pokoji na horním podlaží oddělení *Pampeliška* a jekot, který spustila, když se opět rozsvítila světla, zněl tak pronikavě, že ho Joe zpočátku pokládal za alarm aktivovaný proudovým nárazem.

Noční služba už byla na Zeldin křik a neustálé stížnosti tak zvyklá, že s návštěvou jejího pokoje nijak nespěchala. Sestry se naučily, že když dají Zeldě čas, aby svůj počáteční stres sama vydýchala, je s ní pak lepší pořízení. V tomto případě se jim však tento přístup nevyplatil. Když se Joe a jedna sestra konečně vydali do jejího pokoje, aby pacientku zkontrolovali, zjistili, že nejsou první. Dveře byly otevřené, na posteli seděla ředitelka kliniky Melanie Arrowová a držela Zeldiny ruce v dlaních jako křehká vajíčka. Zelda měla na sobě noční košili a přes ramena přehozený ručník. Paže měla celé zkrvavené, trásla se a plakala.

V Joeovi by se krve nedořezal. Vyrazili by z bloků daleko dřív, kdyby věděli, že se děje tohle. A zvláště kdyby věděli, že ředitelka je stále na klinice. Z jejího obličej se dalo stoprocentně vyčíst, že se jí tato situace nelíbí. Opravdu se jí nelíbí.

„Kde jste byli?“ zeptala se kontrolovaným hlasem. „Proč na oddělení nikdo nebyl? Copak to není v předpisech? Že na každém oddělení musí někdo být?“

Přivolali službu konajícího lékaře a převezli Zeldu k prohlídce do jeho ordinace nacházející se vedle Joeovy kanceláře. Joe nikdy nebyl tak zdeptaný. Tak hluboce otřesený. Zelda krvácela z vnitřní strany obou paží, a když jí lékař prohlédl rány, zjistil, že pocházejí od kuličkového pera. Každý čtvereční centimetr kůže měla Zelda hustě popsaný. Melanie

Arrowová a lékař vytvořili pod oslnivými zářivkami spikle-
necký dvoučlenný hlouček, zatímco Joe stál se založenými
rukama u zdi a nejistě přešlapoval. Lékař ještě před dvaceti
minutami spal, a tak nyní neustále zíval. Vzal si s sebou špat-
né brýle a musel si je držet asi třicet centimetrů před očima,
aby mohl pacientce prohlédnout paže.

„Zeldo?“ zeptala se Melanie. „Ublížila sis sama?“

„Ne. Neublížila jsem si sama.“

„Ale někdo ti ublížil. Vid?“ Melanie nechala viset otázku
ve vzduchu a čekala na odpověď. „Zeldo?“

Pacientka se s námahou zavrtěla a promnula si hrudník,
jako by tam cítila cosi těžkého. „Někdo mi ublížil. Nebo
něco.“

„Prosím? Něco?“

Zelda si olízla rty a rozhlédla se po ustaraných obličejích
všech přítomných. Byla celá rudá – na tvářích jí vystupovaly
pavoukovité žilky –, avšak její obvyklá vzdorovitost byla ta-
tam. Úplně vyprchala a místo ní se dostavila zmatenost.

„Sto gramů acuphase,“ zadrmolil lékař. „A až do rána po-
zorování prvního stupně. Ráno ho snad můžete zmírnit na
dvojku.“

Joe nyní strká hlavu do pokoje, rozhlíží se a přemýšlí, co
se tu doopravdy stalo. Co Zelda té noci skutečně viděla? Se-
dlo jí něco na prsou? Něco malého a neodbytného – něco,
co pak proklouzlo pode dveřmi pryč?

Ozývá se jakýsi zvuk a Joe zvedá hlavu. Vychází to z po-
sledního pokoje napravo – od Monstrmatky. Joe se tam pře-
souvá, tiše klepe na dveře a poslouchá.

Monstrmatka – neboli pravým jménem Gabriella Jackso-

nová – patří k pacientům, které má Joe nejraději. Většinu času je to dobrota sama. A když náhodou dobrotivá není, obvykle ubližuje jen sama sobě. Na kotnících a stehnech má řezné rány, které jí už nikdy nezmizí, a od loktu dolů jí chybí ruka. Jednoho krásného večera si ji uřezala elektrickým nožem – stála tehdy v kuchyni svého domu za milion liber a ruku si předtím nevzrušeně položila na krájecí prkénko. Snažila se svému nechápavému manželovi dokázat, jak vážně, jak strašlivě vážně to myslí se svým přáním, aby už jí nebyl nevěrný.

Chybějící končetina představuje hlavní důvod, proč Monstrmatka skončila právě v Beechway, avšak její chápání reality vykazuje i pár dalších, drobnějších „úletů“. Například je přesvědčená, že porodila všechny ostatní pacienty – a že jsou to bez výjimky monstra páchající hanebné skutky, protože vzešla z jejího otráveného lůna. Přezdívku „Monstrmatka“ si dala sama, a pokud s ní člověk stráví dostatek času, dočká se od ní podrobného líčení porodu každého pacienta na klinice – jak dlouhé a trýznivé měla porodní bolesti a jak od prvního okamžiku věděla, že nově narozené dítě je ztělesněním zla.

Dalším úletem v jejím chápání reality je přesvědčení, že má svlékací kůži. A že když se z ní vysouká, stane se neviditelnou.

Joe klepe ještě jednou. „Gabriello?“

Podle protokolu musí personál vždy oslovovat pacienta pravým jménem bez ohledu na to, jak bizarně svou totožnost vnímá on sám.

„Gabriello?“

Nic.

Joe tiše otevírá dveře a rozhlíží se po pokoji. Monstrmatka leží v posteli, příkrývkou má vytaženou k bradě a oči vytřetěné jako dva talíře. Upřeně se na něj dívá. Joe už ví, co to znamená: Monstrmatka se právě „skrývá“ a její „kůže“ leží někde jinde – pohodila ji, aby od sebe odpoutala pozornost. Joe ji v tomto bludu nechává – má sice povoleno vyjádřit jisté pochybnosti, ale nesmí pacientovo přesvědčení napadnout přímo. (I toto stojí v předpisech.)

Nenavazuje s Monstrmatkou vizuální kontakt, ale pouze si sedá a čeká. Nastává ticho. Nikdo ani nedutá. Joe už však Monstrmatku zná a dobře ví, že nevydrží mlčet dlouho.

A skutečně: po chvíli si pacientka sedá a šeptá: „Joe. Já jsem tady.“

Joe pomalu přitakává. Stále se jí však nedívá do očí. „Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem. Zavřel byste dveře?“

V případě většiny pacientů na této klinice by za sebou Joe dveře nezavřel, ale Monstrmatku už zná několik let, a navíc je teď koordinátorem, zodpovědnou osobou, takže vstává a zavírá za sebou. Monstrmatka se na posteli napřimuje. Je jí sedmapadesát let, ale kůži má hladkou a světlou jako skořápka vajíčka a její vlasy připomínají barvou i bujností plamen. Také její oči jsou mimořádné – mají ten nejjasnější modrý odstín a lemují je tmavé řasy, jako by si je Monstrmatka dlouhé hodiny malovala. Celé kapesné utrácí Monstrmatka za oblečení, které by se lépe vyjímalo na šestileté holčičce na maškarním bále. Všechny její svršky jsou z nabíraného tylu a vyvedené v křiklavých barvách; nechybí ani baletní sukýnky a růže ve vlasech.

Volbou barvy na daný den dává Monstrmatka najevo, jak právě vidí svět. Když má dobré období, vybírá si pastelové odstíny: růžové, světle modré, prvosenkově žluté, šerškové. Ve špatných časech volí tmavší základní barvy: syté červenou, tmavě modrou nebo černou. Dnes leží přes pelest přehozené červené krajkové neglizé, což Joeovi spolehlivě prozrazuje, jakou má jeho nositelka náladu. Červená znamená nebezpečí. A také mu to prozrazuje, že v nohách postele visí i Gabriellina kůže. Upíná tedy pozornost do prostoru mezi neglizé a jejím obličejem. Někam mezi zeď a postel. Do neutrální zóny.

„Co se děje, Gabriello? Co ti leží na srdci?“

„Musela jsem si ji svléct. Není tu bezpečno.“

Joe potlačuje nutkání obrátit oči v sloup. Monstrmatka je hodná a milá. Ano, je i šílená, ale většinou je šílená legračně, nikoliv agresivně. Joe si dává s odpovědí načas – opět její blud nepopírá ani nepotvrzuje. „Gabriello. Vzala sis večer léky? Vzala sis je, vid? Víš, že se zeptám na ošetřovně, jestli tě viděli, jak si je bereš. A pokud tě *neviděli*... Nemusím ti prohledávat pokoj, že ne?“

„Vzala jsem si je, Joe. Vzala. Jenom nemůžu spát.“

„A kdy máš další injekci? Nedíval jsem se, ale myslím, že až za dlouho.“

„Za deset dní. Já nejsem blázen, Joe. Nejsem.“

„Samozřejmě že nejsi.“

„Jenže se to vrátilo, Joe. Je to na chodbě. Celou noc to tu pobíhá.“

Joe zavírá oči a pomalu oddechuje. Co čekal, když se sem vypravil? Opravdu si myslel, že právě tady na svůj zlý

sen zapomene? Myslel si, že se tu lidé budou smát, veselit se a vyprávět si vtipy, takže tu snadno přijde na jiné myšlenky?

„Podívej se, Gabriello. O tomhle už jsme se bavili. Vzpomínáš na všechny naše rozhovory na oddělení akutní péče?“

„Ano. Zamkla jsem ty rozhovory do škatulky u sebe v hlavě přesně tak, jak mi doktoři řekli.“

„A dohodli jsme se, že už o tom nebudeš mluvit. Vzpomínáš?“

„Jenže ono se to vrátilo, Joe. Vrátilo se to. A dostalo to Zeldu.“

„Vzpomínáš si, cos řekla tehdy na terapii pro silně závislé pacienty? Pamatuju si, jak jsi tam prohlásila: ‚Neexistuje to. Je to vymyšlená věc – jako ve filmech.‘ Vzpomínáš si?“

Monstrmatka přitakává, avšak lesk strachu z jejich očí nemizí.

„To je dobře, Gabriello. A nebavíš se o té věci s ostatními, že ne?“

„Ne.“

„Výborně – to je výborné. Chováš se zcela správně. Necháváš si to pro sebe – a já vím, že ty to dokážeš. Víím, že si to dokážeš nechat pro sebe. Ráno máme jednání o plánované péči. Zmíním se o tom lékaři a uvidíme, co na to řekne. A taky tě zařadím na pozorování čtvrtého stupně – jenom pro dnešek, dobře? Osobně se na tebe budu chodit dívat. Ale Gabriello...?“

„Co?“

„Musíš dostat tu..., tu věc z hlavy, moje drahá. Opravdu musíš.“

bezpečí

Monstrmatce připadá zvláštní, jak Joe může nevidět, co se děje. Dokonce ani nedokáže říct to slovo: „Maud“. Je laskavý a chytrý, ale nemá moc dobré oko – nevidí, co se na tomto oddělení ve skutečnosti odehrává. Nevěří jí – nevěří, že tu řádí Maud. Že hledá někoho dalšího, komu by mohla ublížit.

Joe nevidí, kam až Monstrmatka zašla, aby byla v bezpečí. Kdyby mohl, možná by pochopil, jak je situace vážná. On však nevidí proužkovanou texturu jejího svalstva a šlach. Nevidí její bílou lebku ani lesklé oční bulvy bez víček. Je tak slepý k tomu, co se děje. „Dobrou noc,“ říká. „Budu se na tebe chodit dívat – slibuju.“

Monstrmatka si opět přetahuje příkrývku přes sebe. Látka jí drásá odhalené nervy a svaly zbavené kůže. Pokládá si obnaženou lebku na polštář a pokouší se o úsměv, při němž používá pouze lícní svaly. „Joe?“

„Ano?“

„Prosím, buďte opatrný.“

„Budu.“

Joe několik okamžiků čeká, jako by přemýšlel, načež vychází ven a zavírá za sebou dveře. Klinika je opět tichá. Monstrmatka nemůže zavřít oči, protože nemá víčka. Ale-

spoň je však v bezpečí před Maud. Pokud sem Maud přijde, zamíří přímo k její kůži přehozené přes pelest.

Dnes v noci nebude Monstrmatce nikdo sedět na prsou.

Browns Brasserie, Triangle

Detektiv-inspektor Caffery ví, že ho všichni pozorují – zajímá je, jak zareaguje na ženu, která na něj vychrstla víno. A cítí jejich všeobecné zklamání, když se nenechá tak snadno vyvést z míry.

Dává si s hamburgerem načas – odmítá se nechat obtěžovat nebo popohánět. Během žvýkání čas od času zabloudí pohledem ke dveřím a zadívá se na záda dvěma vyhazovačům, kteří tam stojí s rozkročenýma nohama a založenýma rukama. Na protější straně prosklených dveří se na chodníku potácí sem a tam ta žena a zasypává vyhazovače nadávkami.

Caffery strávil nejnudnější představitelné poledne a odpoledne na *Fóru trestní spravedlnosti*, kde diskutoval o současných vztazích mezi vazebními věznicemi a vstupními odděleními psychiatrických klinik – má už po krk tlachání o věcech, které ho nezajímají, i zdvořilostních konverzací s lidmi, na nichž mu nezáleží. Ovšem tahle ženská – jmenuje se Jacqui Kitsonová –, tahle ženská mu za pět minut dvanáct proměnila obyčejný den ve výjimečný zážitek.

Výjimečný. Nikoliv příjemný. Caffery však už dlouho něco podobného očekával.

Žena mezitím přestala spílat vyhazovačům, posadila se na obrubník, dala si hlavu do dlaní a začala plakat. Než Caffery

zaplatil účet, nechal personál opět restauraci otevřít a vpustil dovnitř zákazníky, kteří museli čekat venku. Hosté se nervózně šourají dovnitř a vrhají na ženu obezřetné pohledy – zastavují se jen na okamžik, aby pustili Cafferyho ven.

Caffery si strká peněženku do vnitřní kapsy saka. Útrata dělala čtyřicet liber. Na oběd pro jednoho přemrštěná částka, jenže on teď stejně nemá zač utrácet. Neustále si hledá nějakého koníčka, aby nemusel pořád myslet na práci, jenže k žádné činnosti přirozeně netáhne a je mu jasné, že osamělé návštěvy restaurací nejsou správná volba. Snad kdyby měl někoho, kdo by mu dělal společnost... Existuje jedna žena, s níž by Caffery rád byl, jenže tenhle vztah naráží na spoustu komplikací. Jacqui Kitsonová o tom neví, ale tyto komplikace do značné míry souvisejí s ní.

„Jacqui,“ říká Caffery a postaví se nad ni. „Vy si asi chcete promluvit.“

Žena otáčí hlavu a dívá se mu na boty. A pak k němu zvedá tvář – napůl slepou. Oči má napuchlé a po tvářích se jí táhnou dlouhé čůrky očních stínů. Hlava se jí klátí. Na chodníku se pozvracela a její kabelka leží napůl ve vozovce, prořátá dvojitou žlutou čarou. Jacqui Kitsonová vypadá naprosto zuboženě.

Caffery si sedá vedle ní. „Tak jsem tu, můžete na mě křičet.“

„Já nechci křičet,“ drmolí Jacqui. „Chci ji jenom zpátky.“

„Já vím. To chceme všichni – všichni ji chceme zpátky.“ Plácá se přes kapsu a hledá jednu ze stříbročerných tyčinek, které u sebe už několik měsíců nosí. Kouřením elektronických cigaret se snaží zbavit starého zlovyku, což se mu po

letech tlaku ze strany státu i přátel konečně podařilo alespoň do té míry, že nahradil skutečné cigarety falešnými ocelovými replikami. Vkládá náplň do prostoru vedle baterie. Stále je mu trochu trapně, že používá takovou berličku. Kdyby teď viděl sám sebe, nejspíš by byl v pokušení utrousit nějakou jízlivou poznámku. Projíždějící motoristé i chodci věnují dvojici sedící na chodníku chvilkovou pozornost a pokračují dál. Po chvíli kolem nich pomalu projíždí růžová limuzína Humvee s nálepkou označující řidiče-začátečníka. Žena v růžovém kovbojském klobouku se vykláná ze staženého tonovaného okna a mává Cafferymu.

„Miluju tě!“ ječí z projíždějícího auta. „Fakticky!!!!“

Caffery vdechuje nikotinovou páru, drží ji v plicích a pak ji vyfukuje v tenkém proužku. „Jacqui, jste daleko od domova. Jak jste se sem dostala – jste tady sama?“

„Já jsem teď pořád sama, ne? Pořád jsem sama, do prdele.“

„A jak vás tedy dostanu domů? Přijela jste sem autem?“

„Jo.“

„Až z Essexu?“

„Nebudte idiot, sakra. Bydlím tady, v hotelu. Auto mám...“
Neurčitě mává rukou z kopce. „Nevím.“

„Neřídila jste takhle, že ne?“

Jacqui zaměřuje kalný pohled na jeho cigaretu. „Dáte mi taky?“

„To není skutečná cigareta.“

„Tak mi vytáhněte jednu z...“ Mžourá a začíná hledat kabelku. Svěsí ruce a panicky šmátrá kolem sebe.

„Tady.“ Caffery jí podává kabelku z vozovky. Jacqui znehybní, vyčítavě se na něj mračí a pak mu ji vytrhává z ruky,

jako by se ji Caffery chystal ukrást. Prohrabává se jejím obsahem, ale pokaždé když sklopí hlavu, ztratí vlivem alkoholu rovnováhu a musí se opět zaklonit a chvíli zhluboka dýchat.

„Jéje,“ poznamená, „všechno se nějak točí. Jsem asi sřatá, co?“

„Zavřete tu kabelku, Jacqui, jinak z ní všechno vytratíte. Pojdte.“ Vstává a podává jí ruku. „Odvezu vás do hotelu.“

starý chudobinec

V srdci kliniky Beechway se nacházejí zbytky někdejšího chudobince – prošly rozsáhlou rekonstrukcí, aby se zbavily charakteristických znaků ústavního objektu. Starý vodojem – ve své době běžná pojistka proti požáru úmyslně založenému chovanci – byl přestavěn a dostal obrovské hodiny, snad aby se jimi ospravedlnila jeho existence. Rovněž půdorys oddělení, který buď záměrně, nebo mimoděk připomínal kříž, musel být kvůli údajným náboženským podtónům změněn. Nějakou chytrou hlavu ve správní radě tehdy napadlo, že by se dal kříž proměnit ve čtyřlístek. Takhle to bude *mnohem organičtější*.

Každé rameno kříže se tedy podélně rozšířilo do tvaru čtyřlístku, čímž vznikla dnešní podoba kliniky Beechway. Každý lístek představuje jedno dvoupatrové oddělení s pokoji, prosklenými společnými místnostmi na jedné straně a kanceláři a ordinacemi na straně druhé. Okna jsou velká a zdi kulaté. Čtyřlístku nechybí ani „stonek“ – skleněná chodba vedoucí z jednotlivých oddělení přes centrální zahradu, které se tu říká „nádvoří“, do dlouhého oválného bloku, v němž sídlí všechny administrativní kanceláře. Všechno – každé oddělení, chodba, místnost i toaleta – nese název nějaké květiny.

Rozhodně organické.

Jakmile Joe opouští pokoj Monstrmatky, pomalu obchází

celý čtyřlístek, kontroluje každé oddělení i každou chodbu – *Blatouch*, *Myrtu*, *Zvonek* – a přesvědčuje se, zda ostatní pacienti klidně spí. Většina jich tvrdě zařezává nebo jsou přinejmenším v polospánku – chycení v osidlech léků. Pár jich Joe potkává na chodbě a tiše s nimi rozmlouvá. O Monstrmatce a její kůži se nezmiňuje.

Nakonec prochází kolem televizní místnosti, kde se sestry dál smějí *Mužům v černém*, a vrací se přes stonek do své kanceláře v administrativním bloku. Právě se chystá otevřít dveře, když asi dvacet metrů před sebou spatří na chodbě jednoho z dozorců. Je to urostlý Jamaičan, kterému tady předzívají Ranař. Stojí s rukama v kapsách a zaujatě si prohlíží zarámovanou reprodukci na zdi. Cosi v jeho tváři nutí Joea zastavit. Ranař se na něj úkosem dívá a usmívá se. „Ahoj, Joe.“

„Ahoj.“

„Gumídci už spějí?“

Ranař mluví o pacientech. Členovi správní rady by to nikdo nikdy nepřiznal, ale personál říká pacientům „gumídci“ podle známých kreslených postaviček. „No jo, spí. *Brepta*, *Brůča* i *Bumla*.“ Přistupuje k dozorci blíž. „Co děláš ty?“

„Ehm, vlastně nevím.“ Ranař lehce rozpačitě ukazuje na reprodukci. „Koukal jsem se na tohle. Nikdy předtím mě nenapadlo se na ten obraz podívat.“

Rovněž Joe hledí na zarámovanou reprodukci. Je to akvarel zachycující chudobinec v polovině devatenáctého století, když byl ještě nový. Podobné obrazy visí všude a znázorňují Beechwayskou kliniku v jejích různých podobách: jsou tu mědirytiny původního chudobince, zarámované novino-

vé články z padesátých let, kdy byl jmenován nový ředitel, a také jedno umělecké ztvárnění z osmdesátých let, kdy byla dokončena rekonstrukce a na chodbách vznikla souvislá řada oken. Také Joe je náhle vtažen do obrázku a snaží se odhalit ty části objektu, které přežily půldruhého století a v nezměněné podobě se zachovaly dodnes. Vidí ústřední nádvoří, vodojem a osu kříže, která dnes tvoří centrální chodbu jednoho z lístků.

„Když je bouřka, tak se mi to tu nelíbí,“ říká náhle Ranař. „Vždycky pak musím myslet na slabý stránky.“

„Na slabé stránky?“

Jamajčan přitakává. „Na místa, který ti architekti v osmdesátech letech moc dobře nepromysleli.“

Joe se na něj úkosem dívá. Vidí strach, tíž nejistý pohled, který začal být v posledních několika dnech na klinice běžný. Nemůže tomu uvěřit, prostě tomu nemůže uvěřit. Dávno se naučil, že se nemá s personálem příliš kamarádíčkovat, ale v Ranařově případě udělal výjimku. Prostě ho má rád. Párkrát už si s ním zašel na pivo – a dokonce se seznámil i s jeho manželkou a dvěma malými dcerami –, ale nikdy ho nepokládal za člověka, který by se dal snadno ovlivnit.

„Přestaň s tím, kamaráde. Mám dost starostí s pacienty – nepotřebuju, aby si na hysterky hráli i dozorci.“

Ranař se napůl usmívá. Přikládá si prsty na obočí, jako by chtěl zakrýt pocit trapnosti. Právě se chystá dát k lepšímu něco vtipného, jenže v tu chvíli zablikají světla. Oba muži zaklánějí hlavy a starostlivě hledí ke stropu. Světla znovu bliknou, ale pak už svítí normálně a na chodbě je opět všechno, jak má být. Joe mhouří oči a přesouvá po-

hled na Ranaře. Výpadek proudu tu měli před týdnem a zažít další je to poslední, co potřebují. Pacienti by pak začali jančit úplně.

„Dú dú dú dú, dú dú dú dú.“ Joe zpívá ústřední melodii ze *Zóny soumraku* a naznačuje Ranařovi před očima duchy.

„Polez, Scooby, schováme se pod gauč.“

Dozorce se nesměle směje a odhání Joeovu ruku. „Vidiš, proto se chlapi nikomu s ničím *nesvěřujou*. Kvůli kreténům, jako seš ty.“

Joe vzdychá. Tohle nepůjde obrátit v žert. Ranař je opravdu, *opravdu* rozrušený.

„Copak sis toho nevším, Joe? Jak se teď všichni házej marod?“

„Jo. Toho jsem si náhodou všim. Když dvakrát za sebou zaskakuješ za někoho na noční, tak se ti to dost výrazně vryje do paměti.“

„Jo. A víš, co se povídá? Mezi zaměstnanci?“

„Teď se o tom nemusíme bavit.“

Ranař se znepokojeně ošívá. Přejíždí si prstem po límci. „Jeden ošetřovatel se onehdy v noci probudil. Byl na *Pampelišce*, probudil se a uviděl něco v pokoji.“

Joe se směje. Až příliš hlasitě – jeho smích se odráží od stěn a vrací se k němu chodbou zpátky. „Nech toho, to byl jen srdeční záchvat. Odvezli ho k doktorovi a byl to srdeční záchvat.“ Vrtí hlavou. „Celá tahle... záležitost..., to je jen...“

„Ty víš, o čem mluvím, Joe. Mám strašný potíže sehnat lidi na noční. A když někoho jednoduše napíšu na rozpis, můžu vzít jed na to, že mi pak stejně zavolá, že je nemocnej, že se mu porouchalo auto nebo něco podobného.“

Joe si strká ruce do kapes a klopí pohled. Ví, kam tohle všechno vede. K masové hysterii, nikam jinam. Po letech mlčení na téma duchů a strašidel se náhle všechny historky a zkazky opět vynořují. Personál se omlouvá z práce, Monstramatka propadá panice, Ranař je jako na jehlách. A teď se už nakazil i Joe. Zdá se mu o té zatracené příšeře.

Rozhlíží se po chodbě. Je prázdná a tichá. Jediné světlo vydávají bezpečnostní světla v úrovni kolenou, jediným zvukem je tukaní větvíček do oken. Nastal čas. Joe to bude muset začít řešit oficiální cestou – hned ráno promluví s ředitelkou kliniky. Budou to muset utnout hned v zárodku, než se jim klinika rozsype pod rukama.

Hotel du Vin, Sugar House, Bristol

Během jízdy vychází najevo, že Jacqui Kitsonová sleduje Cafferyho celý den. Její stav osciluje mezi opileckým flirtováním a zuřivým, až vyděračským pláčem.

„Jste tak strašně hezkej,“ říká a vztekle potahuje z cigarety. „Hnedka bych vám dala, kdybych k vám necítila takovou nenávisť. Parchante hnusnej.“

Caffery si z její řeči dokáže poskládat tolik, že zaparkovala kousek od jeho kanceláře v St. Philips a od té chvíle ho pěšky sleduje. Zítra má dělat rozhovor pro jedny celostátní noviny. Redakce jí platí hotel a Jacqui si to nejspíš naplánovala tak, že během návštěvy Bristolu bude konfrontovat i Cafferyho. Pít začala kolem oběda.

A protože je, jaká je, vybrala si Hotel du Vin – čas od času v něm totiž bydlí celebrity a má v sobě nádech módnosti. Když nyní vchází na recepci, neupravená a páchnoucí zvratky, nasazuje personál ztrápené úsměvy. Situaci příliš nezlepšuje ani skutečnost, že ji na recepci doprovází člověk s chováním pracovníka bezpečnostní agentury – s tím rozdílem, že má na košili červené skvrny.

Jacqui bydlí v podkrovním apartmá – tapetu s opakujícím

se bronzovočerným vzorem doplňují nízká a pohodlná kožená křesílka a na několika místech podepírají strop natřené železné sloupy, které tu zůstaly z doby, kdy ještě budova sloužila jako sklad cukru. Z oken se nabízí výhled na centrum Bristolu – v úrovni očí se k obloze vzpíná osvětlená věž Kostela svatého Jana Křtitele.

Jacqui okamžitě míří k minibaru a nalévá si vodku s pomerančovým džusem. Když odchází na toaletu, vylévá Caffery sklenici z okna a plní ji pouze džusem. Staví ji na noční stolek a přistupuje k otevřenému oknu. Venku je zima a zdola se ozývá zvonivý smích pijáků přesouvajících se z baru do baru.

Caffery žije v této části země něco přes tři roky a pomalu se učí znát Bristol stejně dobře, jako kdysi znal svůj rodný jižní Londýn. Má přehled o všech místních barech a ví, k jakým pouličním zločinům zde v poslední době došlo – dokázal by se rozpomenout na všechny, od hospodských rvaček po vraždy. Pár set metrů odtud ubodal před osmi lety barmanku zákazník, který trpělivě čekal, až se lokál vyprázdní, aby mohl být s obětí sám. O dalších pár metrů dál skončil osmnáctiletý kluk po šarvátce s pořezaným obličejem. A hned vedle stojí bistro, kde policie provedla před devatenácti měsíci razii, protože tam prodávali nejen kebab, ale i crack a ketamin.

Cafferyho úkolem je odhalovat tajemství ukrytá pod povrchem. Jeho policejní útvar – *Jednotka pro vyšetřování závažných trestných činů* – dostává na stůl veškeré vraždy a složité případy. Věci vyžadující nejvyšší míru soustředění. Třeba případ, který v Jacqui vyvolává takový vztek.

Ozývá se spláchnutí toalety a Jacqui vychází ven. Nevší- má si vodky s džusem bez vodky a vrhá se tváří na postel.

„Jste v pořádku?“

Jacqui kývá hlavou zabořenou v polštáři. „Vzala jsem si prášek na spaní.“

„Je to dobrý nápad?“

„Je to jedinej nápad.“

Caffery se dívá na hodinky. Znamená to, že tu bude muset počkat s ní – musí mít jistotu, že se Jacqui Kitsonová znovu nepozvrací a neudusí se. Nebo neupadne do kómatu. Rozhlí- ží se po apartmá. Stojí tu plyšová hnědá pohovka se zlatými polštáři, na které si může odpočinout. Přetahuje přes Jacqui přikrývku a odebírá se do koupelny. Zašpuntuje umyvadlo a napouští do něj vodu. Zatímco se plní, prohledává Caffery nejruznější lékovky, které tu Jacqui pohodila. Žádný lék není na předpis, vesměs jsou tu jen běžné medikamenty: prášky proti překyselení žaludku, paracetamol, léky na hubnutí. Ne- chybí ani krabička s prášky na spaní, kterou Caffery pro jis- totu otevírá. V platu chybí jen jedna tableta. Caffery prohlíží odpadkový koš, ale žádná prázdná plata v něm nevidí. Jacqui se tedy nepředávkovala.

Prohrabuje se v jejích značkových toaletních potřebách, nachází sprchový gel a vymačkává obsah do vody v umyva- dle tak dlouho, až se vytvoří pěna. Svléká si košili, namáčí ji do umyvadla a drhne místa kolem límce, kam se do látky vpilo víno. Nakonec košili vymáchá a pověsí ji na obrovskou sprchovou hlavici.

Vrací se do pokoje a otírá si ruce do ručníku. Jacqui leží přesně tak, jako když odcházel: na bříše, s rozhozenýma ru-

kama a obličejem otočeným na stranu. Caffery se staví vedle ní, naklání hlavu a poslouchá. Jacqui má zavřené oči a už teď slabě chrápe.

Caffery si sedá na nízkou koženou židličku a prohlíží si pokoj. Je tu televizor, ale ten by ji probudil. Pár časopisů – Caffery je prolistuje, ale nic ho nezajímá. Jeho pozornost upoutává snad jen článek o jednom designovém hotelu na předměstí Bristolu, protože právě v tomto hotelu se dnes účastnil k uzoufání nudného *Fóra trestní spravedlnosti*. Poznává zesponu osvětlená měděná umyvadla na pánských toaletách i dlouhý recepční pult z litého betonu. U tohoto pultu dnes strávil pár minut s krásnou a velmi profesionální ženou – blondýnou zastávající vysoký post v jedné místní zdravotnické organizaci. Bavili se o všem možném, zatímco jeho primitivní mozek se nezabýval ničím jiným než mlhavou a ryze teoretickou otázkou, zda by ji dokázal dostat do postele. Ta žena byla jediným zajímavým bodem celé akce. Jinak to byl veskrze zapomenutelný zážitek.

Caffery se snaží ještě chvíli číst, ale nemůže se soustředit. Odkládá časopis a znovu se rozhlíží po apartmá. Na stolku s pitím stojí kbelík na led, do něhož je zastrčená bohatá ručně vázaná kytice. Caffery vstává, přechází ke kytici a čte kartičku. Kytici zaslala redakce novin, jimž má Jacqui poskytnout rozhovor. Jacquina dcera, pětadvacetiletá modelka Misty Kitsonová, odešla před rokem a půl z detoxikační kliniky na hranicích hrabství Wiltshire. Byla závislá na drogách a měla problémy se svým přítelem-fotbalistou. Žádná z těchto okolností však nemohla vysvětlit skutečnost, že ji od té doby nikdo neviděl. Policie několikrát prohledala okolí,

ale dodnes neobjevila žádné stopy. Misty se prostě ze dne na den vypařila. Každý rok se pohřešují tisíce lidí, a pokud jsou obyčejní, dospělí a svéprávní, policie jim věnuje až nehorázně málo času. Mladá a krásná Misty však byla svého druhu celebrita. A vzhledem k mediálnímu zájmu se policie věnovala jejímu případu ještě dlouho poté, co by za normálních okolností pátrání vzdala. Od jejího zmizení se na stránkách bulvárních novin pravidelně objevuje také Jacqui Kitsonová: pózuje na místě, kde byla její dcera naposledy spatřena, nechává se fotit na dlouhých bílých schodech kliniky, zamyšleně hledí na budovu, v níž Misty strávila poslední dny života. Dojímá čtenáře snímkem, na němž drží v jedné ruce Mistyinu fotografii a druhou si otírá oči kapesníkem. A nikdy neopomene počastovat neschopnou policii šťavnatou urážkou.

Každé její slovo je šípem v Cafferyho boku. V Mistyině případě vystupuje jako hlavní vyšetřovatel a její případ ho neskonale trápí – JVZT a policejní inspekce si ho přehazují jako horký brambor tak vehementně, že se mu Mistyino jméno navždy vrylo do paměti. Pravda však bývá bizarnější než fikce a svět nikdy není takový, jaký se na první pohled jeví: ve skutečnosti Caffery už déle než rok kličkuje, stráží případ jako hlídací pes, předstírá, že ho vyšetřuje, zatímco ve skutečnosti odvádí pozornost vlastního týmu od toho, co o Mistyině zmizení skutečně ví – a ví toho víc, *neskonale* víc, než by měl policista o případu vědět. Je to jeho obrovské tajemství. Věc, se kterou nemůže nic dělat.

Opatrně vrací kartičku mezi křiklavě barevné květy. Nemůže? Nebo nechce? Anebo na to zatím není připravený?

Musí přejít ještě jeden most – most, jemuž se už několik měsíců vyhýbá.

„Já to vím,“ říká Jacqui zničehonic. „Fakt to vím.“

Caffery si myslel, že spí. Pomalu k ní přistupuje. Jacqui neotevívá oči, ale pokyvuje hlavou, jako by dávala najevo, že o něm ví. Nehýbe se, oči má zavřené a její hlas zní tlumeně.

„Fakt to vím.“

„Co víte, Jacqui? Co víte?“

„Vím, že je mrtvá.“

Možnost, že Misty žije, nepřišla kterémukoliv z vyšetřovatelů už dlouhé měsíce na mysl. Caffery se lehce otráská vědomím, kolik času a námahy dalo Jacqui, než dospěla k témuž závěru.

„A jsem s tím srozuměná,“ pokračuje Mistyina matka – oči má zavřené a pohybuje pouze ústy. „Jsem srozuměná s tím, že je mrtvá. Potřebuju jenom jedno.“

„Co?“

„Potřebuju, aby se mi vrátilo její tělo. Vy nevíte, jaké to je nemít tělo, které by se dalo pohrbit. Nic jiného nechci.“

Maud

Podle legendy je Maud duchem vrchní sestry z šedesátých let devatenáctého století, kdy Beechwayská klinika s vysokou ostrahou fungovala jako chudobinec. Narodila se zakrslá, ale díky nezměrnému odhodlání a cílevědomosti se v chudobinci vypracovala na pozici, v níž měla moc nad druhými. A této pozice pak zneužívala. Traduje se, že „sestra Maud“ sedala zlobivým dětem obkročmo na prsa a cpala jim do úst lžičky s „medicínou“ tak dlouho, až se udusily. Nebo že je nutila opísovat biblické texty řádek po řádku tak dlouho, až jim začaly krváčet prsty. Podle některých verzí tohoto mýtu ukrývala sestra Maud pod šaty něco, o čem nikdo nesměl vědět: prý to ve skutečnosti nebyla „sestra“, nýbrž zakrslý muž převlečený za ženu.

Před čtyřmi a půl lety, těsně předtím, než na kliniku nastoupil Joe, začala anorektická pacientka jménem Pauline Scottová trpět utkvělou představou, že v noci chodí něco do jejího pokoje. Tvrdila, že si jí to sedá na prsa a snaží se ji to udusit. A jednou lékaři ukázala pořezaná stehna. Do jedné nohy měla vyrytý nápis: *Nebud' mezi těmi, kdo páchají činy ohavné.* V odpadkovém koši v jejím pokoji se našly dvě narovnané a zkrvavené kancelářské spony – Pauline tvrdila, že o nich nic neví. Nikdo neměl tuto pacientku příliš v lásce

a mnozí lidé zastávali názor, že se na ni nápis vyrytý do stěna docela dobře hodí. Přeložili ji na akutní péči, kde ji tři týdny pozorovali.

Když krátce po tomto incidentu nastoupil na kliniku Joe, personál se o ničem jiném nebavil. Na stanici sester se během nočních služeb šušovalo a vtipkovalo, lidé se ukrývali v temných zákoutích a snažili se jeden druhého vystrašit. Pár jich však vzalo příhodu vážně. Jedna externí sestra na noční službě přísahala, že slyšela v pokoji škrábání nehtů po okení tabulce, a odmítla na kliniku ještě někdy vkročit. Jedna z neurotických sociálních pracovnic zase tvrdila, že jednou vykoukla z okna a spatřila na trávníku zakrslou postavu v bílých šatech z viktoriánské éry. Prý nedělala nic. Jen pozorovala kliniku. Její hladká tvář se v měsíčním světle leskla.

Joe patřil k těm, kteří se incidentem spíše bavili – chápal ho jako zpestření práce na klinice. Jenže pak navštívila Maud oddělení znovu. A tentokrát už všem ztuhl úsměv na rtech.

Moses Jackson patřil mezi dlouhodobé pacienty. Byl to prošedivělý chlap s hubenými končetinami a špatným přístupem k ostatním. Zkrátka a dobře protivný dědek. Byl zlomyslný, zákeřný a sprostý. Sestrám a ošetřovatelkám říkal „štěrbiny“ a neustále si stahoval kalhoty a ukazoval jim penis. Ženská část personálu s ním nemohla zůstat o samotě, což komplikovalo jeho péči a zvyšovalo její časovou náročnost. Když ho však na to někdo upozornil, Moses začal podle očekávání hulákat cosi o rasismu a žádat, aby se k němu dostavili členové správní rady a vysvětlili mu, co s tím hodlají dělat.

Joe byl v té době ještě ošetřovatel. Toho dne přijel na ran-

ní službu a zjistil, že na klinice vládne hrozný chaos: sestry pobíhaly z oddělení na oddělení, vyťahovaly lékařské zprávy, žhavily telefony, po chodbách se courali řemeslníci s nástroji a z oddělení *Blatouch* se ozýval nelidský křik. Ošetřovatelé specializovaní na „zvládání a znehybňování pacientů“ se právě nacházeli na jiném oddělení, a tak když už Joe nemohl ten kravál vydržet, rozhodl se, že to zajde vyřídit sám. Moses stál uprostřed svého pokoje. Byl od pasu dolů nahý, objímal sám sebe, plakal... a upřeně hleděl na zdi. Každý centimetr čtvereční byl popsáný červenou fixou. Stovky a stovky slov – na zdech, na podlahových lištách, dokonce i na stropě.

Než Joe nastoupil do Beechway, zažil na různých jiných klinikách nejstrašnější a nejroztodivnější věci, ovšem toto byla jiná úroveň bizarnosti. Chvilí jen mlčel a zíral na rozsah napáchaných škod.

„Mosesi.“ Zavrtěl hlavou. Napůl se mu chtělo smát a napůl plakat. „Mosesi, kamaráde, proč jsi to udělal?“

„Já to neudělal.“

„Změnili ti doktoři prášky?“ Joe si Mosese pozorně prohlédl. Nevšiml si, že by v jeho spisu zahlédl takovou informaci – při změně léčebného postupu dostal obvykle personál zcela jasné instrukce. Zvláště pokud šlo o změnu medikace. „Nevzal sis večer něco jiného? Nebo včera?“

„Já to neudělal!“

„Dobře,“ řekl Joe trpělivě. V pokoji byl cítit slabý zápach něčeho, co připomínalo připálenou rybu, a tak otevřel jednu ventilačku. Pohlédl na staříkovo přirození, které se mu hou-palo před šlachovitýma nohama porostlýma šedivým ochlu-pením. „Co kdyby sis to nádobíčko zase schoval, kamaráde?“

Doktoři tě budou muset prohlédnout – a nechceš přece, aby tě viděli s odhalenými trofejami.“

„Já si ty kalhoty nesvlík.“

„To je jedno, ale co kdyby sis je prostě oblíkl?“ Podal Mosesovi spodní díl pyžama. „Tady.“

A zatímco si Moses oblékal kalhoty, prošel Joe celý pokoj a s hlavou nakloněnou na stranu si přečetl nápisy:

Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.

Nebo jinde: Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhod pryč.

Podobné věty se opakovaly po desítkách. Bylo jasné, že se v pokoji bude muset vymalovat.

„Mosesi,“ oslovil Joe pacienta klidně, aby odvedl jeho pozornost od nápisů, „nepůjdeme na snídani?“ Díky dlouhým zkušenostem z různých psychiatrických oddělení věděl, že nic nezmění téma či neupoutá pacientovu pozornost spolehlivěji než zmínka o jídle. „Dneska jsou lívance se sirupem.“

Moses se ochotně odebral do jídelny, ale vypadal jako člověk, který je stále více odtržený od reality. Léky, které obvykle snášel s minimem vedlejších účinků, jako by začaly pracovat proti němu. Na kalhotách měl mokrou skvrnu a z úst mu visely nitky slin jako šňůry perel. Ostatní pacienti se mu velkým obloukem vyhýbali. Byl uzavřený do sebe, tiše stál ve frontě, pravou pěst měl vraženou do očního důlku a zuřivě si protíral oko.

Isaac Handel, drobný dlouhodobý pacient s vlasy ostříhanými podle kastrolu, byl první, kdo si všiml, že se schyluje k něčemu vážnému.

„Hej,“ oslovil jednu ze sester. „Koukejte, koukejte.“

A sestry koukaly. Moses vystoupil z fronty a otočil se zády k přítomným. Zlehka se předkláněl v pase, hlavu měl skloněnou a jako by bojoval s vlastním obličejem. Joe reagoval pozdě. Místo aby okamžitě zasáhl, vydal se za Mosesem oklikou přes celou jídelnu a cestou se napůl usmíval – Mosesovo počínání v něm vyvolalo spíš zvědavost než znepokojení.

„Mosesi, kamaráde. Je ti něco?“

„Lžíce,“ vysvětlil Handel. „Má lžíci.“

Pacienti na předpropouštěcích odděleních směli používat lžíce. Nikdo v nich nikdy nespatřoval nebezpečí nebo hrozbu. Joe ze zadu došel k Mosesovi, ale právě když mu chtěl konejšivě položit ruku na záda, všiml si, že mu něco visí z čelisti. Teprve po chvíli si uvědomil, že mu to nevisí, nýbrž teče. Byla to krev, která se Mosesovi řinula z obličeje v tak silném proudu, že si ji Joe spletl s provázkem.

„Zet zet!“ vykřikl a automaticky vytrhl kroužek ze svého tísňového vysílače. „Zvládání a znehybňování, dostavte se do prostoru jídelny! A volám i lékařskou službu!“ Mezitím k nim přiběhly tři zdravotní sestry a pokusily se Mosesa uchopit, strhnout ho na zem a položit ho na záda. Moses však měl sílu deseti mužů. Vytrhl se Joeovi a dál se věnoval čemusi ve svém obličejí.

„Beru si hlavu!“ zaječela jedna sestra. „Mám levou ruku a levou nohu!“ zaječela druhá. „Odvedte odsud všechny!“ zaječel Joe.

Mezitím přiběhl další personál a po celé budově začaly pípat tísňové vysílače. Z Mosesova obličeje vyšel zvláštní, ostře pukavý zvuk – vzhledem ke spoušti všude kolem překvapivě zřetelný a čistý. Když Joe později sepisoval zprávu o inciden-

tu, musel se zamyslet nad tím, jak ten zvuk nejlépe popsat. Po chvíli uvažování ho napadlo, že zněl jako křupnutí chrupavky a pohyb kosti v kloubním pouzdře ve chvíli, kdy se grilovanému kuřeti odtrhává noha (od té doby kuřecí maso nejedl). V Mosesově případě však ten zvuk pochopitelně nepůsobil kuřecí kloub. Místo toho mu na lícní kost dopadla vláknitá koule připomínající vajíčko se zkrvaveným bílkem. Lžíce s rachotem dopadla na podlahu, Moses klesl na kolena, skácel se na svou levou ruku a napůl omdlel.

„Doktora!“ hřímal Joe. „Sežeňte doktora, krucinál! Doktora, doktora, doktora...“

průměrnák Joe

Zdá se, že noční služba nikdy neskončí. Joe se snaží pokračovat v práci jako normálně – dokončuje zprávy, znovu obchází oddělení, třikrát jde zkontrolovat Monstrmatku –, ale každá minuta ho naplňuje nechutí. Zvlášť když je ve své kanceláři sám. Je v ní přetopeno a okenní rámy praskají, jak se se změnami teploty roztahují a smršťují. Kdykoliv se pokusí usnout, rozeznějí se mu v hlavě slova jako sonar. *Doktora. Sežeňte doktora, krucinál...* Lup lup lup. *Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhod' pryč...* Po zdech vířivě pobíhají slova. Na plotýnkách v jídelně se škvaří chrupavka a krev. Syčí a vpíjí se do lívanců.

Lékaři dorazili brzy, ale Mosesovo oko už zachránit nedokázali. Po dvou týdnech se Moses vrátil na oddělení s oční protézou a změněným, pokořeným chováním. Lidé se mu vyhýbali, chodili kolem něj po špičkách. Pacienti si začali šuškat zaručené zprávy o tom, co Moses toho rána viděl, že si vydloubl oko lžící. A co ty popsané zdi? Spekulace však nikdy nepřerostly rámeček běžné šeptandy – tedy až do chvíle, kdy Pauline, která mezitím dostala povolení k opětovnému nástupu do pokročilého rehabilitačního cyklu a pracovala na tom, aby se časem vrátila na předpropouštěcí oddělení, jednoho dne zmizela během „nedozorovaného opuštění

objektu“. Byla přivolána policie, pátrací týmy se pustily do práce a rozběhlo se vyšetřování. K mimořádnému znepokojení správní rady se však Paulinino rozložené tělo našlo až po několika měsících pod hromadou listů v jednom z nejoblehlejších koutů areálu, těsně za místem, kde končil okruh policejního pátrání. Míra rozkladu byla příliš vysoká, než aby se dalo pítvou stanovit, co pacientku zabilo, a tak správní rada, policie i soudní lékař uzavřeli celý případ jako „smrt z neznámých příčin“.

V tom okamžiku se šeptanda rozjela naplno. Na klinice se jako lesní požár šířila hysterie, nikdo nemluvil o ničem jiném než o Maud a o případech, kdy v objektu strašilo. Do té doby stabilizovaní pacienti náhle prodělávali krize, na odděleních se ozýval křik, týmy zvládnání a znehybňování pacientů běhaly po chodbách sem a tam. Polovina pacientů z předpropouštěcího oddělení se musela vrátit na akutní péči a ostatní byli omezováni na společenských aktivitách, volnu a dalších výsadách. Náhle začal být nedostatek personálu, konaly se dlouhé a napjaté schůze všech oddělení, vznikaly nové směrnice a na klinice vládl všeobecný poprask.

Do boje se zapojily i klinické týmy. Zvládnutí situace jim dalo velkou práci, ale nakonec se jim podařilo pomalu obnovit klid, když se během terapií zaměřovali na jednotlivé pacienty a jemně jim vysvětlovali, že Maud není nic jiného než přelud a pověra. Provoz kliniky se vrátil do normálu. Uplynuly čtyři roky bez jediného incidentu. O strašidelných úkazech už se nikdo ani slůvkem nezmínil a pomalu se zdálo, že legenda o Maud beze stopy vyšumí. Jenže před třemi týdny se Zelda Lorntonová s křikem probudila ze spánku

s hustě popsanými pažemi. A bác ho! – hysterie propukla nanovo.

V konvici se vaří voda. Joe si dává do šálku dvě vrchovaté lžičky instantní kávy, zalévá je vodou a přidává mléko a cukr. Přejíždí s šálkem k oknu, vestoje usrkává kávu a zamýšleně sleduje, jak na nádvoří začíná dopadat denní světlo. Nad krajinou se přehnal bouře a zahrada je mokrá. Místo, kde sociální pracovnice údajně spatřila před lety zakrslou postavu, je dnes zakryté spadanými větvemi a listím. Na jedné straně nádvoří, na sotva viditelném místě pod stromy se nachází náhrobek – místo posledního odpočinku dítěte, které tu zemřelo během viktoriánské éry. Neznámý mecenáš daroval na sklonku Viktoriiny vlády peníze na výstavbu tohoto pomníku „neznámému Božímu dítěti“. Je to jediný náhrobek, který tu zůstal – všechny ostatní byly vykopány a přemístěny jinam, když se objekt v osmdesátých letech rekonstruoval. A právě tehdy se – alespoň podle legendy kolující po zdejších odděleních – hnulo i s hrobem Maud. Její duch byl vyrušen ze spánku a o několik let později si našel cestu dovnitř kliniky.

No jo, napadá Joea. V tom případě je nejvyšší čas vrátit Maud, odkud přišla.

Zvedá kravatu, kterou v noci odhodil, znovu si ji připíná na krk a používá obrazovku počítače jako zrcadlo. Zhluboka se nadechuje, přejíždí rukama po klopách svého levného obleku a zkoumá svůj odraz. V rodném listu vůbec nemá napsáno „Joe“ ani „Joseph“ – je to přezdívka, kterou mu dal před lety jeden namyšlený doktor, který měl ve zvyku přijít do místnosti a lusknout prsty na personál, kdykoliv chtěl některému pacientovi změnit medikaci. A když na něj jednou

Joe nereagoval, zaječel přes celé oddělení: „Hej, ty! Ano, ty! Joe, průměrnáku Joe – s tebou mluvím!“

Průměrnák Joe. Ta přezdívka už mu zůstala. Od té doby je průměrnák Joe. Má průměrnou výšku, průměrný věk (čtyřicet tři let), průměrný plat. Joe LeGrande. Zní to jako umělecké jméno nějakého černošského rappera. A Joe v sobě skutečně trochu černošské krve má, po babičce, ačkoliv by to na něm nikdo nepoznal: jeho tmavé vlasy nemají jedinou kudrlinku, jeho kůže nedosahuje ani barvy světlé kávy – spíš je jihoevropsky olivová – a jeho nos je rovný jako u kontinentálních Evropanů. A pokud by po svých černošských předcích přece jen něco rád zdědil, pak to jsou nohy – dlouhé a silné nohy černošského fotbalisty, podobné jaké má Ranař, takové nohy, díky nimž se chlap těší na léto, aby je mohl ukázat ostatním. Joe se však takovýma nohama pochlubit nemůže – má obyčejné chlupaté nohy bělocha. K čemu je dobré, že má člověk černošského předka, když po něm nezdědí žádnou fajnovost? Někdy mu lidé říkají, že pokud se vůbec někomu podobá, tak Elvisovi Presleymu – z určitého úhlu a za určitého osvětlení. Joe si přeje, aby to byla pravda – protože kdyby měl aspoň desetinu Presleyho vzhledu, talentu nebo charismatu, nebyl by zaměstnaný tady. A rozhodně by teď netrpěl obrovskou úzkostí, že bude muset ředitelce kliniky tím nejklidnějším a nejracionálnějším možným způsobem oznámit, že je na klinice duch. A že on coby hlavní koordinátor péče nedokázal učinit všeobecné panice přítrž.

Unavený a s těžkou hlavou kráčí po chodbě a protahuje se několika dvojítymi dveřmi. Ředitelka Melanie Arrowová hnula personálu žlučí, když si vymohla přesun své kanceláře

z administrativního bloku přímo na kliniku. Obsadila jednu místnost v mezipatře, odkud má výhled na centrální chodbu mezi odděleními. Místnost prošla renovací, vybouráním několika zdí se rozšířila o toaletu a kuchyňku a je vybavena skládacím lůžkem, na němž ředitelka často přespává. Je to ošklivé porušení nepsaných pravidel, protože to znamená, že personál má ve svém středu cizorodý prvek. Člověka, jenž má ve zvyku objevovat se v nejnečekanějších okamžicích, aby je přistihl, jak spí nebo se dívají na porno.

Pod schodištěm se Joe zastavuje a váhá. Škvírou pod jejími dveřmi prosakuje světlo. Joe neví, jestli to znamená, že ředitelka přespala v kanceláři, nebo jestli dnes přijela mimořádně brzy. Pokud existuje člověk, v jehož přítomnosti si Joe připadá neschopný, tak je to Melanie Arrowová. Je to jediná členka personálu, která je v Beechway déle než on, a je proslulá profesionalitou a agresivitou. Zaměstnanci o ní za zády mluví jako o „Ledové královně“. Paradoxní je, že když Joe ještě pracoval jako ošetřovatel, nikdy neměl s Melanií jediný problém; v práci s ní totiž nepřišel přímo do styku a osobně s ní mluvil prakticky jen na firemních oslavách, kdy už se nikdo příliš nehlídal – jednoho opilého večera, na který už všichni raději zapomněli, byl Joe dokonce přesvědčen, že s ním Melanie flirtuje. Teď je však koordinátor a přichází s ní do styku daleko častěji. A rozhodně začíná chápat, čím si Ledová královna svou přezdívku vysloužila.

Pomalu stoupá do schodů, klepe na dveře a zlobí se na sebe, že je tak nervózní. Nastává dlouhá pauza a po ní: „Ano?“

„Tady Joe.“

„Pojďte dál, Joe.“

Otevírá dveře, vchází dovnitř, sebevědomě se usmívá a zaostruje zrak do bodu vzdáleného asi půl metru od jejího obličeje, aby s ní nemusel navazovat vizuální kontakt. Melanie sedí za stolem, tvář má ozářenou světlem z obrazovky a na kořeni nosu jí spočívají brýle s tenkými obroučkami. Joe ví, že ředitelka má za sebou dvanáctihodinový pracovní den – včera s ním byla na *Fóru trestní spravedlnosti* a pak odjela rovnou na schůzi správní rady. Přesto na ní nejsou patrné známky únavy. Je to typická chladná blondýna, organizovaná a zdrženlivá. Pokud v Joeovi koluje africká krev, pak Melanie má v sobě něco z fjordů – její vlasy připomínají hedvábí a její kůže je tak nadpozemsky světlá, že poprašek pih na jejím nose vypadá jako nastříkaný barvou. Jako vždy má na sobě jednoduchou bílou halenku a střídou sukni učitelky, takže ve výsledku působí sterilním, autoritativním dojmem. Pod šaty se ukrývá skvělé tělo – Joe a zřejmě i většina mužského personálu kliniky si tím jsou naprosto jistí –, ale nikdo se o tom nezmiňuje, dokonce ani v nestřežených chvílích. Mají pocit, že by je v tom okamžiku zasáhl blesk – že by to bylo stejné jako pronášet nemístné poznámky o postavě panenky Marie.

„Ano, Joe?“ Když Joe mlčí, protože jako vždy ztratil řeč, posouvá

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!